10. Oh anna armsad üllemad,
Et nemmad kartwad Jummalat:
Siis nende truid allamad
Ka römo päiwi tunnewad.

11. Arm olgo keisri herrale,
Kes issaks on so rahwale;
Oh, et ta kaua ellaks weel!
Ja peaks rahwast rahho teel!

12. Keik Ma- ja kohto-wannemad,
Need temmast seätud üllemad —
Kas olgo Ma ehk merre peäl —
Keik täitko temma käsku teäl.

13. Lass' willi tousta mulla seest,
Ja anna kallo merre weest;
Oh toida keik, mis ellab teäl,
So omma loduid ilma peäl!

14. Sell' uel aastal wõtta ka
Keik rahwast pattust puhhasta;
Et wõtwad käia sedda teed,
Kus önsaks sawad pattused.

Kui hädda keige surem, siis abbi keige liggem.

Naupli linnas, Kreka maal, olli Kreka kunninga jalla-wäe tenistusses üks noor Kreka-mees, Abdel Selam nimmi, kes ennese truusse ja wisika ollemisse pärrast keikide omma üllematte melest armsaks sanud. Jalgi polnud temmast laitust leida ta puhtusse ehk ello wisi polest, ja weel wähhäm ta kässo täitmisse asjust, sepärrast siis ikka temma holeks ehk temma toimetada anti, kus keige ennam karwa peäl asja, ehk kus keige ennam truust tarwis olli. Selle nore mehhe kitus olli ka jubba kunninga kätte ullatand. Siis anti ühhel päwal, se olli aastal 1846, üks wägga suur kurjateggia (wang) temma järrele-watamisse holeks; kaks teist temma sarnast noort meest seäti, kes temmaga wahhikorda piddid wahhetama. Kui sesamma noormees öhto monned silmapilgud omma wahhikorra peäl olli olnud, tulli ta jure üks mees, kes sure pitka